

למעשה זה בגדר מגפה, ומגפה הוא הכתוב בפרשה הקודמת בפסוק (שמות ל יב)
 פִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָקְדֵיהֶם וְנָתַנּוּ אִישׁ כֹּפֶר נַפְשׁוֹ לַיהוָה בְּפָקֶד אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה
 בָּהֶם נֶגֶף בְּפָקֶד אֹתָם:

ע"י זהר קפז ע"ב: תא חזי הא אוקמוה לית ברכתא דלעילא שרייא על מלה דאתמני
 ואי תימא ישראל היך אתמנון אלא כופרא נטיל מנייהו והא אוקמוה וחושבנא לא הוי עד
 דאתכניש כל ההוא כופרא וסליק לחושבנא ובקדמיתא מברכין להו לישראל ולבתר מנין
 ההוא כופרא ולבתר אהדרן ומברכין לון לישראל אשתכחו ישראל מתברכאן בקדמיתא
 ובסופא ולא סליק בהון מותנא

מותנא אמאי סליק במניינא אלא בנין דברכתא לא שרייא במניינא כיון דאסתלק
 ברכתא סטרא אחרא שריא עליה ויכיל לנזקא בנין כך נטלין כופרא ופדיונא לסלקא (ס"א
 מעלייהו) עליה מניינא והא אוקמוה ואתמר:

תרגום: בא וראה הרי פרשוה אין הברכה שלמעלה שורה על דבר שנמנה ואם
 תאמר איך ישראל נמנו אלא כפר נטל מהם והרי פרשוה והחשבון לא היה עד שכנסו את
 כל אותו הכפר ועלה לחשבון ובראשונה היו מברכים את ישראל ואחר כך את המנין של
 אותו הכפר ואחר כך חוזרים ומברכים את ישראל נמצאו ישראל מברכים בראשונה
 ובסוף ולא עולה בהם המות.

למה המות עולה במנין אלא בשביל שהברכה לא שורה במנין כיון שהסתלקה
 ברכה הצד האחר שורה עליו ויכול להנזק לכן נוטלים כפר ופדיון לעלות (מעליהם) עליו
 מנין והרי פרשוה ונתבאר.

ויש עוד תיקון, והוא עקידת יצחק.

וע"י תיקון"ז (קסא ע"א/קסד ע"א): תקונא תנינא בראשית ברא אלהי"ם בראשית
 בר"א תי"ש דא אילו דיצחק בראשית תמן א"ש לעולה דיצחק ורזא דמלה הנה האש
 והעצים ואיה השא לעולה נפק קלא ואמר משית יומי בראשית אתברי לעקדה דיצחק
 בנין דלא אית קרבן דבטיל מותנא כעקדה דיצחק דאתמר ביה ויעקוד את יצחק
 בנו אתקשר מדת הדין ואתעקד לעילא ולא הוה ליה רשו לקרבא לבי דינא רברבא דאיהו
 גבורה לתבעא דינא ועקדה דנא מועילה לגלותא דהוה עתיד לאתקטלא משיח בן יוסף
 וקלא נפיק מההוא זמנא ואל תעש לו מאומה בנין דאתגברו רחמי על דינא ורזא דמלה
 (תהלים צח א) הושיעה לו ימינו ולבתר זרוע קדשו דגבר ימינא על שמאלא

כד אתגבר טפה דכורא על טפה דנוקבא איהו בן רחמי איהו ודאי אבל כד
 אתגבר טפה דנוקבא על דכורא בת איהי ודינא איהי ורזא דמלה דכורא שליט על נוקבא
 גרים דשליט ימינא על שמאלא ויפקון ישראל ברחמי ולא בדינא ודא איהו כי גבר עלינו
 חסדו ורזא דמלה בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר

תרגום: בראשית ברא אלהי"ם בראשית בר"א תי"ש זה אילו של יצחק בראשית
 שם א"ש לעולה של יצחק וסוד הדבר הנה האש והעצים ואיה השא לעלה יצא קול ואמר
 מששת ימי בראשית נברא לעקדת יצחק

משום שאין קרבן שמבטל מגפה כעקדת יצחק שנאמר בו ויעקד את יצחק בנו
 נקשרה מדת הדין (מלאך המות) ונעקד למעלה ולא היה לו רשות לקרב לבית דין הגדול
 שהוא גבורה לתבע דיין והעקדה של כאן מועילה לגלות שהיה עתיד לההרג משיח בן יוסף
 וקול יצא מאותו זמן אל תעש לו מאומה משום שהתגברו רחמים על דיין וסוד הדבר
 הושיעה לו ימינו ואחר כך זרוע קדשו שנברה הימין על השמאל

כשמתגברת הטפה של הזכר על הטפה של הנקבה הוא בן הוא ודאי רחמים אבל

כשמתגברת מפת הנקבה על הזכר היא בת והיא דין וסוד הדבר זכר ששולט על נקבה גורם ששולט הימין על השמאל ויצאו ישראל ברחמים ולא בדין וזהו כי גבר עלינו הסוד וסוד הדבר בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר

ע"י גר"א תיקו"ז עה ע"ד: עוד כד דפיקו איהו בתרועה במהירו כו' – ר"ל, דגלותא הוא בתקיעה ושברים, פעם בקשיו והוא מותנא לשבטין, כמו בעשרה הרוגי מלכות, וכן למשיח דסביל, ולמשיח בן יוסף. ופעם הוא באריכו, מטה כו' (תרועה). והענין הוא לפי הדור אם יכולים לקבל, ולפי הזכיות. ותרועה הוא על חבלי משיח, דוחקא בתר דוחקא, כמו המעוברת, שבעיבורה פעם סובלת צער, ופעם בנייחא לה, ובלידה חבלים יאחזון לה, חבל בתר חבל. וכן בחבלי משיח סי' הלידה, וכמ"ש (ברכות ז) אגרא דכלה דוחקא, וע"י בפרשת בלק (קצט ע"ב)

עוד יש לומר פרשת הקמורת.

ע"י זהר ח"א ק ע"ב: רבי פנחס פתח קרא דכתיב (במדבר יז יא) והנה החל הנגף בעם וכתיב (שם) ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה וגו' וכתיב (שם יג) ותעצר המגפה כתיב הכא מהר וכתיב התם מהרי שלש סאים מה להלן קרבן לאשתזבא אף כאן קרבן לאשתזבא

אמר רבי פנחס זמנא חדא הוינא אזלי בארחא וערעית ביה באליהו אמינא ליה לימא לי מר מלה דמעלי לברייתא אמר לי קיים גזר קודשא בריך הוא ועאלו קמיה כל אלין מלאכי דממנן לאדכרא חובי דבר נש די בעדנא דידכרון בני אנשא קרבניא דמני משה [ושוי לביה ורעותיה בהו דכלהו ידכרון ליה לטב ועוד בעדנא דיערע מותנא בבני אנשא קיימא] אתגזר וכרוזא אעבר על כל חילא דשמיא דאי ייעלון בנוהי בארעא בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויימרון ברעות נפשא ולבא עניינא דקטרת בוסמין דהוו להו לישראל דיתבטל מותנא מנייהו:

תרגום: רבי פנחס פתח פסוק שכתוב "והנה החל הנגף בעם", וכתוב "ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה וגו'", וכתוב "ותעצר המגפה". כתוב כאן מהר, וכתוב שם מהרי שלש סאים, מה להלן קרבן להנצל, אף כאן קרבן להנצל.

אמר רבי פנחס, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגשתי את אליהו. אמרתי לו, יאמר לי מר דבר שמועיל לבריות. אמר לו, ברית גזר הקב"ה, ונכנסו לפניו כל המלאכים שממונים להזכיר הטאי האדם, שבזמן שיזכירו בני אדם הקרבנות שצוה משה, ומכוון לבו ורצונו בהם, כולם יזכירו אותו לטוב. ועוד בזמן שיארע מות בבני אדם, הברית נגזרה, והכרוז עובר על כל חילות השמים, דאם יעלו בניו בארץ בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויאמרו ברצון נפש ולב ענינים של קטורת בשמים שהיו להם לישראל, שיתבטל המות מהם.

ע"י תיקו"ז סב ע"ב: מאי קטרת דיליה שכינתא תתאה דאיהי סלקא בכמה ריחין ובוסמין טבין וכד סלקא לגביה אתמר בה (שיה"ש ג ו) מי זאת עולה מן המדבר וכו' דסלקא בהון דא ה' תתאה זאת סלקא במ"י מקטרת מר ולבונה תרי ירכי קשוט מכל אבקת רוכל (שם) דא צדיק (סג ע"א) דאיהו כליל כללא איהו רוכל ואיהי אבקת דיליה הה"ד "ודבק באשתו", וביה סליקת לגבי בעלה.

תרגום: מהו הקטרת שלו, שכינה תחתונה שהיא עולה בכמה ריחות ובשמים טובים. וכשעולה אליו, נאמר בה "מי זאת עולה מן המדבר וכו'", שעולה בהם, זו ה'

תחתונה. זאת עולה במ"י. מקטרת, "מר ולבונה", שתי ירכים של אמת. "מכל אבקת רוכל", זה צדיק שהוא כולל הכל, הוא רוכל והיא אבקה שלו. זהו שכתוב "ודבק באשתו", ובו עולה לבעלה.

עי' שעה"פ שמיני: ונודע במש"ה (משלי כ"ז ט') שמן וקטורת ישמה לב, כי מוחין דאימא נקראים קטורת, ודאבא נקראים שמן. ואז רצו להקטיר קטורת, כדי להמשיך מוחין דאימא בנוקבא, ועל ידי כן תחזור פב"פ להזדווג עם זעיר. וזהו לשון קטרת, לשון התקשרות הנוקבא בבעלה. ונודע, כי המוחין דאימא, הבקראים קטרת, מלובשים תוך נה"י דאימא, שהם בחי' הכלים. והם ג' אהי"ה, דיודי"ן, ואלפי"ן, וההי"ן. שהם בני' מחת"ה ע"ה. וז"ס, ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו, שהוא בחי' לבושי נו"ה דאימא, וישימו עליה קטרת, שהם המוחין שבתוכם, והקריבוה אל המזבח, היא רחל נוקבא דזעיר. וזהו מה שדייק באמרו בני אהרן, שנראה מיותר. אבל כיון לתת טעם לסברתם זו, כי להיותם בחי' נו"ה, שהם נקראים בכל מקום בשם בנים כנודע, לכן חשבו שעל ידיהם יתוקן זה, כי אין המלכות נתקנת אלא מנה"י דז"א: